

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Č. C. M.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 23. 10. 2018, čj. MV-116410-3/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2019, čj. 8 A 191/2018-17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministr vnitra zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví rozklad proti rozhodnutí žalovaného, jímž byla podle § 51 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 13 odst. 2 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, zamítnuta žádost žalobce o udělení státního občanství České republiky.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí ministra žalovaného žalobu, kterou městský soud odmítl. Zdůvodnil, že podle § 26 zákona o státním občanství je napadené rozhodnutí vyloučeno ze soudního přezkumu. Ústavní soud se zabýval protiústavností tohoto ustanovení, avšak v nálezu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 39/17, dospěl k závěru, že § 26 zákona o státním občanství není protiústavní a návrh na jeho zrušení zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost. Namítl, že se městský soud nezabýval rozdílnou situací stěžovatele oproti situaci stěžovatele ve věci výše citovaného řízení sp. zn. Pl. ÚS 39/17. Stěžovatel je nezletilý a bez státní příslušnosti; je tak pod ochranou Úmluvy o právech dítěte, Úmluvy o omezení případů bezdomovectví a Úmluvy o právním postavení osob bez státní příslušnosti, které mají aplikační přednost před zákonem.

[4] Podle stěžovatele je ustanovení § 26 zákona o státním občanství protiústavní, neboť vylučuje pouze určitou skupinu osob (kterým bylo udělení státního občanství zamítnuto z důvodu utajované informace o ohrožení bezpečnosti státu) z přístupu k soudní ochraně. Nemožnost soudního přezkumu může vést k libovůli a zneužití mezí správního uvážení správním orgánem. Rovněž je tím narušena tripartita moci. Stěžovateli je znám nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/17, ten však nezohledňuje veškeré možné aspekty; stěžovatel je nezletilým apatridou.

[5] Dále stěžovatel namítl, že mu není znám důvod, proč je považován za nebezpečného pro veřejný pořádek. Jako jediný možný důvod se mu jeví skutečnost, že je muslim.

[6] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 26 zákona o státním občanství je *rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 22 odst. 3 vyloučeno z přezkoumání soudem.*

[9] Z citovaného § 26 zákona o státním občanství vyplývá, že ze soudního přezkumu jsou vyloučena ta rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení státního občanství, která byla vydána v souladu s § 22 odst. 3 téhož zákona, podle něhož se zamítne žádost žadatele staršího 15 let, jestliže v řízení vyjde na základě stanoviska Policie České republiky nebo zpravodajské služby, jehož obsahem je utajovaná informace, najevo, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty.

[10] Ústavností § 26 zákona o státním občanství se zabýval Ústavní soud ve zmiňovaném nálezu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 39/17, podle kterého nelze dané ustanovení považovat za projev svévole zákonodárce ani rozporné s principem demokratického právního státu ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy. Ústavní soud konstatoval, že „*zákaz výluky ze soudního přezkumu podle čl. 36 odst. 2 Listiny se vztahuje pouze na případy, ve kterých nejen že musí jít o konkrétní základní právo, ale současně se musí rozhodnutí orgánu veřejné správy takového konkrétního základního práva skutečně týkat (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2014 sp. zn. Pl. ÚS 9/14). (...) rozhodnutím o neudělení státního občanství pro ohrožení bezpečnosti státu nedochází k zásahu do základních práv a svobod, a vylučuje-li zákonodárce toto rozhodnutí ze soudního přezkumu, nedostává se tím do rozporu se zákazem výluky ze soudního přezkumu podle čl. 36 odst. 2 Listiny*“ (body 63 a 64).

[11] Ohledně ústavní konformity výluky soudního přezkumu Ústavní soud uvedl, že napadené ustanovení § 26 zákona o státním občanství nevylučuje ze soudního přezkumu všechna rozhodnutí o neudělení státního občanství, ale pouze ta, která byla vydána podle výše citovaného § 22 odst. 3 zákona o státním občanství. Ve všech ostatních případech zamítnutí žádosti o udělení občanství pro nesplnění podmínek stanovených zákonem o státním občanství není soudní přezkum vyloučen.

[12] Ústavní soud se v minulosti zabýval i ústavností § 22 odst. 3 zákona o státním občanství, jenž ukládá ministerstvu, aby v odůvodnění zamítavého rozhodnutí nesdělovalo ty důvody nevyhovění žádosti o udělení státního občanství, které ze stanovisek bezpečnostních služeb vyplývají. Ústavní soud zamítl návrh na zrušení dotyčného ustanovení, přičemž dospěl k závěru, že „*uvedený postup má vést k tomu, že konkrétní důvody nevyhovění žádosti nebudou žadateli o občanství*

pokračování

sdělovány jen v těch případech, kdy je zde reálná obava, že by jejich zpřístupnění mohlo obrozit bezpečnost státu či třetích osob. S ohledem na uvedené sleduje napadená právní úprava legitimní cíl, kterým jsou bezpečnostní zájmy státu“ (nález ze dne 11. 10. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 5/16, bod 61). Shodný cíl, tedy bezpečnostní zájmy státu – minimalizace možnosti úniku utajovaných informací, sleduje i § 26 zákona o státním občanství. Takový cíl lze podle Ústavního soudu považovat za legitimní (nález sp. zn. Pl. ÚS 39/17, bod 73).

[13] K námitce týkající se odlišné situace stěžovatele, NSS uvádí, že uvedené úmluvy mají mj. za cíl snižovat počet osob bez státní příslušnosti, a tedy i omezování případů bezdomovectví. Každý má právo, nikoli však nárok, na státní příslušnost (čl. 15 odst. 2 Všeobecné deklarace lidských práv či čl. 7 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte). Kritéria pro udělování a odebrání státního občanství si stanovuje každý stát v rámci svého právního řádu. Odlišná situace stěžovatele (skutečnost, že stěžovatel je nezletilým apatridou) oproti stěžovateli v řízení sp. zn. Pl. ÚS 39/17 tedy nemůže na výsledku posouzení kasační stížnosti ničeho změnit, neboť pro stěžovatele platí totožné podmínky stanovené v § 22 odst. 3 a § 26 zákona o státním občanství.

[14] Z výše uvedeného jasně vyplývá, že městskému soudu nepřislušelo přezkoumávat rozhodnutí ministra žalovaného o zamítnutí udělení státního občanství stěžovateli. Městský soud rozhodl správně, pokud žalobu v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

[15] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu